

בית המשפט המחוזי בחיפה

ה"פ 12-01-2263 נתיב השיירה, מושב עובדים להתיישבות חקלאית שיתופית בע"מ נ'
זאדה

1

בפני כב' השופט דניאל פיש

מבקשים נתיב השיירה, מושב עובדים להתיישבות חקלאית שיתופית בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד שלמה יער בר

נגד

משיב יהודה זאדה ת.ז. 051260958
ע"י ב"כ עו"ד מירב פלח ואח'

2

פסק דין

3

4

5

פתח דבר

1. בפניי המרצת פתיחה במסגרתה התבקשה הפעלת סמכות בית המשפט מכח סעיפים 27 ו-28 לחוק ההסדרים במגזר החקלאי המשפחתי, התשנ"ב-1992 (להלן: "חוק ההסדרים") ובהתאם לפרק ה' לחוק הבוררות, תשכ"ח-1968 (להלן: "חוק הבוררות"). עוד התבקש ביטול החלטה של המשקם, עו"ד רימלין, מיום 21/11/11 המהווה פסק משקם בהתאם לסעיף 27 לחוק ההסדרים ותחת זאת לקבוע כי לאחר שביום 5/2/09 ניתן למשיב פסק משקם סופי על פי סעיף 27 לחוק ההסדרים, על ידי המשקם הקודם שנתמנה למבקשת-עו"ד עמנואל סולמונוב (להלן: "המשקם הקודם"), לא נותרה ולא יכולה להיות למשיב כל עילה, תביעה או דרישה כנגד המבקשת מכח חוק ההסדרים, בין במסגרת תובענה ובין במסגרת השגה.

2. ביום 23/4/12 הוגשה הסכמה מטעם הצדדים לפיה יוגשו סיכומים בכתב וייתן פסק דין על בסיס החומר שבתיק והסיכומים כאמור.

טענות המבקשת

3. לטענת המבקשת, נתיב השיירה - מושב עובדים להתיישבות חקלאית שיתופית בע"מ (להלן: "המבקשת"), ביום 20/7/95 הגיש המשיב, יהודה זאדה (להלן: המשיב), יחד עם חברים נוספים באגודה המבקשת, השגה כנגד המבקשת בפני המשקם הקודם (להלן: "ההשגה הקבוצתית"). בהשגתו, העלה המשיב טענות חשבונאיות וכספיות כנגד דרישות החוב של המבקשת כלפיו. מסיבות שונות, החלטת המשקם הקודם בהשגה הקבוצתית ניתנה רק ביום 29/1/07. נטען כי המבקשת לא השלימה עם חלקים משמעותיים בהשגה ועתרה לביטולם. ביום 11/11/10, בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור שהוגשה על

בית המשפט המחוזי בחיפה

ה"פ 12-01-2263 נתיב השיירה, מושב עובדים להתיישבות חקלאית שיתופית בע"מ נ' זאדה

ידה ולמעשה הסתיים המאבק המשפטי בהשגה הקבוצתית, לרבות בהשגת המשיב. נטען כי המשיב לא תקף את ההחלטה בדרך כלשהי אלא הפיק ממנה פירות בסך 122,000 ₪. ביום 3/11/08, הגיש המשיב למשקם הקודם "בקשה דחופה לשחרור חלקי של כספים מעוכבים". בין לבין הוכרז המשיב פושט רגל והיה תחת צו כינוס נכסים במסגרת הליך פש"ר החל מיום 1/8/05 ועד למרץ 2009, המועד בו ניתן צו הפטר. ביום 21/12/08, התקיים דיון בבקשה לעיון חוזר בפני המשקם הקודם, כאשר לטענת המבקשת, המשיב לאורך כל הדיון לא ציין כי יש לו טענות נוספות מעבר לאותה החלטה קודמת, שלמימושה נועדה הבקשה הדחופה. לטענת המבקשת, חוק ההסדרים מבחין היטב בין החלטה חלקית מכח סעיף 11 עליה ניתן להגיש השגה כאמור בסעיף 12 (ג) לחוק ההסדרים, לבין פסק מנומק הניתן על ידי המשקם בתום ההליך לעניין אותו "גורם חקלאי" מכח סעיף 27 לחוק והמכונה "פסק משקם סופי". נטען כי סעיף 28 לחוק ההסדרים מתייחס במישרין לפסק המשקם הסופי והפנייה אל בית המשפט המחוזי מכח חוק הבוררות מתייחסת אף היא רק לפסק המשקם הסופי הנזכר בסעיף 27 לחוק ההסדרים. לטענת המבקשת, בניגוד אליה, המשיב לא ניצל את זכותו לעתור בפני בית המשפט המחוזי, השלים עם תוצאותיו, הפיק פירותיו ושלשל לכיסו את הסכום הנכבד ששוחרר לידי ללא כל טענה. נטען כי תוך זמן קצר חידש המשיב את מאבקו כנגד המבקשת והעלה מן האוב טענות ישנות שכל עובדותיהן ונסיבותיהן היו בידיעתו במשך כל השנים ואשר לשמן ביקש "להגיש חוות דעת" בעניין השגה אחרת שהיתה לו, אותה הגיש כנגד המבקשת עוד בשנת 1995 (להלן: "ההשגה הפרטית"). נטען כי כבר בדיון שהתקיים ביום 2/7/09 בעניין ההשגה הפרטית בפני המשקם הקודם, העלה בא כוחה של המבקשת את הטענה למעשה בית דין נוכח הפסק הסופי מול המשיב. נטען כי בא כח המשיב בתגובה לטענה ציין כי "שאר הנימוקים שלו הוקפאו במהלך השנים והוא זכאי לבקש דיון עליהם...אומר מר זאדה שהוא הקפיא בעקבות בקשת המנהלה".

4. לטענת המבקשת, עם כניסתו של עו"ד הרמלין לתפקיד משקם האגודה ולאחר שהשגתו הפרטית של המשיב הונחה על שולחנו, החליט המשקם לדון תחילה בטענות המקדמיות של המבקשת, בין היתר, טענת מיצוי העילה ונתן את פסק דינו שביסוד המרצת פתיחה זו בטענה זו בלבד. לטענת המבקשת, סעיף 27 לחוק ההסדרים דן בפסק המשקם הסופי. על פסק המשקם הסופי קיים מנגנון של הגשת בקשת ביטול כקבוע בסעיף 28 לחוק ההסדרים ולכך נקבעו מועדים ברורים בפרק ה' לחוק הבוררות, אליו מפנה הסעיף. נטען כי אין לייחס למשקם הקודם שכתה, שגגה, טעות קולמוס וכו' ולשונה של הסיפא פשוטה, ברורה ותואמת את כוונתו הברורה- "לכל דבר ועניין". נטען כי שעה בה המשיב לא עשה שימוש בזכותו לבטל את פסק המשקם הסופי ואף נהנה מפירותיו, הוא השלים עימו (ע"א 132/86 ג'ורי נ' מדינת ישראל, פ"די מב (1), 555). נטען כי בפסיקה נקבע כי ההשתק השיפוטי יחול לא רק על הטענות שהועלו על ידי המשיב, אלא על כל טענה שרשאי, יכול וצריך היה המשיב להעלות בפני הערכאה הדיונית ובחר שלא להעלותה (ע"א 4078/04 גורה נ' בל"ל; ע"א

בית המשפט המחוזי בחיפה

ה"פ 12-01-2263 נתיב השיירה, מושב עובדים להתיישבות חקלאית שיתופית בע"מ נ' זאדה

102/88 אבוניל נ' אבוניל, פד"י מו (1), 741. לטענת המבקשת, המשיב מושתק מלהמשיך ולתבוע כספים נוספים ואף חלה התיישנות. לטענת המבקשת, המשקם קבע בהחלטתו כי המשיב חב כספים לאגודה והיא תגבה אותם בכל דרך שתמצא לנכון, אך המשקם לא היה ער לעובדה כי לאור הליך פשיטת הרגל של המשיב לא ניתן לגבות ממנו כספים ובכך ליתן איזון ראוי לפסקו הסופי. נטען כי עניין זה מהווה טעם נוסף לקבל את טענת המבקשת שכן על פי לשונה, כוונתה והגיונה המובנה של ההחלטה מיום 5/2/09 של המשקם הקודם הריהי "לכל דבר ועניין" ומהווה פסק משקם סופי לפחות ככל שהדבר נוגע לסמכות המשקם ולתקופה הרלוונטית המוסדרת בחוק ההסדרים.

5. לטענת המבקשת, המשקם בסעיף 7 להחלטתו קבע כי עצם העובדה שהמשקם הקודם קבע בהחלטה מאוחרת יותר מיום 14/3/10, כי בדעתו לדון בטענת המבקשת לסופיות הדיון ומיצוי העילה רק בפתח הדיון שיקבע לשמיעת ההשגה הפרטית, היא ההוכחה לכך שהמשקם הקודם לא התכוון שפסקו הקודם והסופי מיום 5/2/09 אכן כפי שנרשם בו במפורש. המבקשת טוענת כי המשקם שגה בהחלטתו. עוד נטען כי עולה מדברי המשקם הנוכחי בסעיפים 4 ו-6 להחלטתו כי גורם חקלאי, חבר, נושה וכו' רשאי לנהל הליכים משפטיים רבים במקביל, לקבל בחלק מהם פסק משקם סופי ולהמשיך ולנהל השגות בנושאים אחרים. לטענת המבקשת אין מדובר בדבר אפשרי נוכח הוראותיו הברורות של חוק ההסדרים. עוד נטען כי המשקם שגה שגיאה כפולה, הן בעצם נכונות פרשנות הפסק, זכות יתר שקיימת רק לערכאת ערעור או לבית המשפט של פירוק ופשי"ר והן בפרשנות הפסק לגופו. לטענת המבקשת, אותה הוראה דיונית שבה הבהיר המשקם הקודם למבקשת כיצד ומתי יתברר הדיון בטענתה למיצוי העילה, אין בה כשלעצמה כדי להוות ביטוי מספק לכוונתו לביטול חלקו המרכזי של פסק המשקם הסופי. נטען כי יש לפרש חוזה לפי הפירוש המקימו ולפיכך יש לפרש את ההערה ככזו שרק באה לקבוע מועד לדיון ולא חלילה לבטל את פסקו הקודם או להתערב בתוכנו. עוד נטען כי גם המשקם הקודם לא היה רשאי לחזור בו מקביעתו לאחר שסיים את מלאכתו ו"קם מכסאו". נטען כי חוק ההסדרים מכיר באפשרות לקבל פסקי משקם חלקיים, החלטות ביניים וכו' אך לעניין פסק משקם סופי, כמשמעו בסעיף 27 לחוק, ישנה קביעה מפורשת. מכאן, אין אפשרות ואין סמכות לתת לגורם חקלאי מסוים מספר פסקי משקם סופיים, כמשמעותם בסעיף 27 לחוק. נטען כי מדובר בהליכים שנועדו על פי הגדרה לרכז את כל ההליכים הפרטניים לגבי אותו חייב. עוד נטען כי חוק ההסדרים שייך למשפחת דיני חדלות הפרעון (ה"פ 908/07 משה אביטן נ' צוריאל). נטען כי מדובר בטעות גלויה על פי הפסק ו/או חריגה מסמכות המשקם כמשמעותם בסעיף 28 (א)(1) ו-28 (א)(3) לחוק ההסדרים.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ה"פ 12-01-2263 נתיב השיירה, מושב עובדים להתיישבות חקלאית שיתופית בע"מ נ' זאדה

טענות המשיב

6. המשיב בכתב תשובתו טוען כי הטענה בדבר קיומו של פסק סופי שגויה, שהרי עד ליום זה אין למשיב פסק משקם סופי. נטען כי המסמך מיום 5/2/09 נושא את הכותרת "החלטה" ומכאן, כי כוונת המשקם היתה להכריע בבקשה נקודתית בקשר לבקשתו של המשיב לשחרר לו לאלתר עקב גירושיו, כספים שהוכרע כי האגודה גבתה ממנו ביתר. עוד נטען כי פסקי משקם מנוסחים בצורה אחידה ולא כך בענייננו. נטען כי לא יעלה על הדעת שהמשקם ייתן פסק סופי טרם נדונו כלל השגותיו של המשיב היות ואין חולק שקיימים תיקים פתוחים בענייננו. נטען כי הטענה לפיה המשיב מימש זכויותיו מכח פסק המשקם, עת קיבל כספים בהתאם להחלטה מיום 5/2/09 אינה רלוונטית, שהרי הכספים לא התקבלו בתיק נושא מחלוקת זו ואין קשר בין הדברים. נטען כי מדובר בכספים שהאגודה גבתה מחבריה, בניגוד לחוק ואשר חויבה להחזירם בהליך משפטי שנמשך למעלה מ-15 שנה. נטען כי מדובר בשתי השגות שונות שלשתיהן שותף המשיב, אך רק אחת מהן נדונה והוכרעה. נטען כי נספח ב' להמרצת פתיחה הינה השגה שהוגשה כנגד האגודה על ידי 13 מחבריה, כאשר נקבע כי האגודה חייבה את חבריה בכפל ריבית ולפיכך חויבה להשיב לחבריה, ביניהם המשיב, את הכספים שגבתה ביתר. נטען כי ההשגה נושא ההליכים דנן הינה השגה נפרדת שהגיש המשיב ביום 13/2/95 בעילה שונה לחלוטין. לטענת המשיב, לאחר מספר דיונים בהשגה זו, הציע המשקם דאז, עו"ד סלומנוב, להשהות את ההליכים עד להחלטה בהשגה הנוספת שהוגשה וכך היה. נטען כי בדיון שהתקיים בפני המשקם דאז, עו"ד סלומנוב, בבקשת המשיב לחידוש הדיון בהשגתו, המשקם שהיה מודע להחלטתו בדבר הקפאת הדיונים בהשגה זו, המשיך לדון בהשגה, תוך שהוא מבקש שחוות דעתו של סלמן סלימאן, אשר תמכה בהשגה, תוחלף בחוות דעת חשבונאית של מומחה אחר. בהתאם להנחיות המשקם, הוגשה חוות דעת חלופית של רו"ח דני פולישוק. נטען כי המבקשת התנגדה להגשת חוות הדעת כאמור וביום 14/3/10 נתן המשקם החלטה לפיה **"ההשגה תידון..."**. מכאן, המשקם שהכיר מידיעה אישית ורבת שנים את ההשתלשלות בתיק, ידע שהתיק עדיין פתוח ויש צורך להמשיך ולדון בו. בהחלטה מיום 21/11/11 דחה המשקם עו"ד הרמלין את טענותיה המקדמיות של המבקשת ועל החלטה זו נפתח ההליך דנן. נטען כי טענות המשיב בהשגתו האישית, שונות מהטענות שנדונו בהשגה הנוספת ולפיכך יש ליתן למשיב את יומו ולדון בטענות הללו לגופו של עניין.

עמדת המבקשת בסיכומיה

7. המבקשת בסיכומיה טענה כי מתגובת המשיב עולה כי גם הוא מסכים לכך שלשון המסמך תומכת בעמדת המבקשת כאשר טען ש"רצון האגודה לייחס למילה הכתובה פרשנות שאינה הולמת את כוונת הצדדים ואת התנהלותם לאורך השנים, נגוע בחוסר תום לב..."

בית המשפט המחוזי בחיפה

ה"פ 12-01-2263 נתיב השיירה, מושב עובדים להתיישבות חקלאית שיתופית בע"מ נ' זאדה

נטען כי סעיף 61 לחוק החוזים מחיל את הוראותיו של חוק החוזים גם על חיובים שאינם נובעים מחוזה, לרבות פסק דין בהתאם לפסיקה (רע"א 7420/95 אריאל נ' רותם בע"מ ואח', פד"י נ (4) 514). נטען כי סעיף 25 (ב) (1) קובע כי יש ליתן ללשון החוזה עדיפות עליונה בפרשנות המסמך. עוד נטען כי יש לראות בנסיבות הנוספות ובהתנהגות הצדדים בסיס לפרשנות המסמך ומניעת המשיב מלכפור בתוקפו המחייב כפסק משקם סופי. נטען כי חוק המגזר החקלאי, התשנ"ב-1992, מבחין בין החלטה חלקית מכח סעיף 11, עליה ניתן להגיש השגה בהתאם לסעיף 12, לבין פסק מנומק הניתן על ידי המשקם בתום ההליך לעניין אותו "גורם חקלאי". נטען כי המשיב בחר שלא לערער על תוצאות פסק הדין ונהנה מפירותיו. נטען כי ההפנייה בפסק הדין אל הוראות סעיפי הערעור (סעיפים 27 ו-28 לחוק) מלמדת על כוונתו לסיים את כל העניינים.

8. נטען כי במקרה קיים השתק. לטענת המבקשת, שגיאתו של המשקם הינה כפולה. ראשית, מעצם נכונותו להציץ אל מאחורי הפסק, זכות יתר שקיימת רק לערכאת הערעור. שנית, בפרשנות עצמה לגופה, המבוססת על הערה דיונית של המשקם הקודם, אשר התייחסה רק למועד בחינת טענת האגודה המבקשת. נטען כי גם המשקם הקודם לא היה רשאי לחזור בו מקביעתו, שעה ש"קם מכיסאו". המבקשת הפנתה לרע"א 546/03 הסוכנות היהודית נ' מושב שדה תרומות ואח', פד"י נז (6), 673, שם נקבע לטענתה כי לפי סעיפים 27 ו-28 לחוק ההסדרים ניתן להגיש בקשה לביטול פסק משקם רק כאשר מדובר בפסק משקם. עוד נטען כי חוק ההסדרים אינו מכיר באפשרות וסמכות לתת לגורם חקלאי מסוים מספר פסקי משקם סופיים כמשמעותם בסעיף 27 לחוק. נטען כי מדובר בהליכים שנועדו על פי הגדרה לרכז את כל ההליכים הפרטניים לגבי אותו חייב. נטען כי המשך הדיון בהשגה הפרטית, לאחר מתן פסק המשקם הסופי "לכל דבר ועניין" לגורם חקלאי מהווה איפוא "טעות גלויה על פני הפסק" ו/או "חריגה מסמכות" המשקם כמשמעותם בסעיפים 28 (א) (1) ו-28 (א) (3) לחוק ההסדרים.

עמדת המשיב בסיכומיו

9. לטענת המשיב, אין המדובר בפסק משקם סופי. נטען כי המסמך מיום 5/2/09 נושא את הכותרת "החלטה" ומכאן, שכוונת המחוקק היתה להכריע בבקשה נקודתית כפי שצוין בהרחבה בכתב תשובתה. נטען כי פסקי משקם מנוסחים אחרת ונושאים את הכותרת "פסק משקם" ודי בהבדלים אלו על מנת ללמוד כי אין המדובר בפסק משקם סופי. המשיב חזר על טענותיו שהעלה בכתב תשובתו. באשר למסגרת המשפטית נטען כי אין לייחס משקל בלתי מעורער ללשון החוזה, שהרי המטרה הסופית היא לקבוע את אומד דעתם של הצדדים (ה"פ 257/05 אס. גיי. אס נ' מנהל מקרקעי ישראל). נטען כי הן המבחן האובייקטיבי והן המבחן

בית המשפט המחוזי בחיפה

ה"פ 12-01-2263 נתיב השיירה, מושב עובדים להתיישבות חקלאית שיתופית בע"מ נ' זאדה

הסובייקטיבי מובילים למסקנה שלא מדובר בפסק משקם סופי. באשר למבחן הסובייקטיבי נטען כי מהחלטתו של המשקם דאז עולה כי היה מודע לכך שלא הוציא תחת ידיו פסק סופי ולא בכדי המשיך לדון בהשגתו הנוספת של המשיב. נטען כי גם המבחן האובייקטיבי מוביל למסקנה זוהי היות ועקרון תום הלב ההיגיון והסבירות ירמסו באם לא תינתן למשיב ההזדמנות לדון בהשגתו הנוספת, שדבר קיומה היה ידוע למשקם ולצדדים, במועד בו נכתבה ההחלטה שלטענת המבקשת מהווה פסק סופי המסדיר את כל המחלוקות בין הצדדים. עוד נטען כי סעיף 13 לחוק ההסדרים קובע כי על דיון בפני המשקם יחולו הוראות פרק ד' לחוק הבוררות והתוספות לו, בשינויים המחויבים ולמשקם תהיינה הסמכויות הנתונות לבורר בהתאם לחוק. נטען כי סעיף 24 לחוק הבוררות מונה רשימה סגורה של טעמים מכוחם ניתן לבטל החלטה או פסק משקם ובענייננו לא מתקיים תנאי אחד. נטען כי מדובר בהמרצה הנושאת אופי ערעורי מובהק שתכליתה לתקוף את החלטת המשקם בדרך עקיפה ולפיכך יש לדחותה.

דיון והכרעה

10. לאחר שעיינתי בעמדות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי דין ההמרצה להידחות. סעיפים 27 ו-28 לחוק ההסדרים מאפשרים להגיש בקשה לביטול פסק משקם. סעיף 28(ב) קובע כי המועדים להגשת בקשה לביטול פסק משקם יהיו כמועדים שנקבעו בחוק הבוררות, תשכ"ח-1968. בהתאם לסעיף 27 לחוק הבוררות, בית המשפט לא ידון בבקשה לביטול פסק בורר, ובענייננו פסק משקם, שהוגשה כעבור 45 ימים מיום מתן הפסק. הזכות להגיש בקשה לביטול פסק משקם לא הוגבלה לביטולו של פסק משקם סופי, והפסיקה הכירה גם בבקשות לביטולו של פסק חלקי. השאלה המתעוררת בענייננו הינה אם יש לראות בהחלטתו של המשקם מיום 5/2/09 פסק משקם סופי, חלקי, או שמא מדובר בהחלטת ביניים.

10. כבר נפסק כי החלטה שנטען לגביה כי היא פסק חלקי תיחשב לכזו רק מקום שבו נדונה והוכרעה בה מחלוקת מסוימת. דהיינו, כי ההחלטה הינה החלטה שלמה ועצמאית המסיימת באופן ברור את הדיון באותה מחלוקת (רע"א 546/03 הסוכנות היהודית לארץ ישראל נ' שדה תרומות – מושב עובדים של הפועל המזרחי להתיישבות חקלאית שיתופית בע"מ [1], בעמ' 676).

11. בענייננו, החלטת המשקם הקודם, עו"ד סולומונוב, מיום 5/2/09 נושאת כותרת "החלטה" ובפתחה מציין המשקם כדלקמן: "תקוותי לסיום ההליכים בין הצדדים, התגלו שוב הפעם כתקוות שווא". המשקם מפנה להחלטותיו מיום 5/11/08 ומיום 4/12/08 ולעובדה כי המבקשת חוזרת ומבקשת כי החלטותיו לעיל תבוטלנה. בסיכומו של דבר קובע המשקם כי

בית המשפט המחוזי בחיפה

ה"פ 12-01-2263 נתיב השיירה, מושב עובדים להתיישבות חקלאית שיתופית בע"מ נ' זאדה

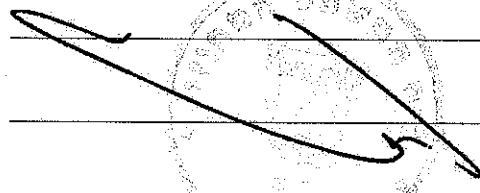
1 החלטותיו מיום 21/1/07 ומיום 5/11/08 שרירות וקיימות. בסיום ההחלטה קובע המשקם
2 הקודם כי ניתן להחלטה תוקף של פסק משקם על פי הקבוע בסעיף 27 לחוק. ביום 2/7/09
3 הועלו טענות על ידי הצדדים במסגרת השגת חבר והמשקם הקודם קבע בהחלטתו כי
4 הנושא ייבדק ותינתן החלטה. ביום 14/3/10 ניתנה החלטה נוספת על ידי המשקם הקודם
5 לפיה "טענות האגודה הינן טובות אם בכלל, לדיון עצמו. ההשגה תידון ואז תהיה האגודה
6 להעיר ולהעלות כל טענה". מכאן, גם על פי תפיסתו של המשקם הקודם אין לראות
7 בהחלטתו מיום 5/2/09 פסק משקם סופי ויש לדון בהשגה.

8
9 גם המשקם החדש, עו"ד הרמלין, קבע כי ההחלטה מיום 5/2/09 אינה בבחינת פסק משקם
10 סופי המסדיר את מכלול חילוקי הדעות שבין הצדדים. קובע עו"ד הרמלין, ואני מסכים עם
11 קביעתו, כי ההחלטה הסדירה את עניין ההשגה שהוגשה על ידי החבר וחברים נוספים,
12 שהוכרעה על ידי קבלת דו"ח רואה חשבון וקיבלה את אישור בית המשפט, אך ספק רב אם
13 היא הסדירה את ההשגה שהוגשה על ידי החבר- המשיב עצמו.
14 עוד אציין כי גם המשקם עו"ד הרמלין מציין בסוף החלטתו מיום 21/11/11 כי "יש לראות
15 החלטה זו כפסק משקם לפי סעיפים 27 ו-28 לחוק" וזאת על אף שהתיק נקבע להמשך
16 התדיינות בין הצדדים. זאת ועוד, המשקם היה מודע להשגה הנוספת שהגיש המשיב בשנת
17 1995 וכעת מבוקש לחדש את ההליכים במסגרתה. המשקם הוא זה אשר הציע להשהות את
18 ההליכים עד להחלטה בהשגה הנוספת שהוגשה ולפיכך החלטתו מיום 14/3/10 מאשרת כי
19 המשקם סבר שיש לדון בהשגה הנוספת על אף החלטתו מיום 5/2/09.

20
21 12. לאור כל האמור לעיל, אני קובע כי ההחלטה מיום 5/2/09 הינה החלטה או פסק חלקי
22 שאינו מסיים את מערכת ההתדיינות בין הצדדים ולפיכך, דין ההמרצה להדחות.
23 המבקשת תשא בשכ"ט עו"ד המשיב בסך 11,700 ₪.

המזכירות תמציא פסק הדין לצדדים.

24
25
26
27 ניתן היום, ד' תשרי תשע"ב, 20 ספטמבר 2012, בהעדר הצדדים.

28

דניאל פיש, שופט